

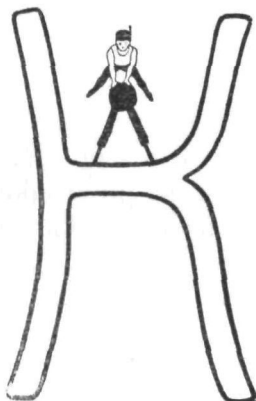

Bob in Tedi, dva neugnanca.

Po John Habbertonovi knjigi „Helenina otročička“ po svoje pripoveduje
dr. Ivo Šorli. (Konec.)

XVI. poglavje.

POVEST KONČA S PREPROSTO SLOVESNOSTJO.

o sta se mala dva vračala z ujemcem proti domu, sta bila zelo pohlevna. Čutila sta pač, posebno Tedi, da sta zopet eno razdrla.

No, pa naj človek razume te velike ljudi: ujec Haro, ki ju je prej tako kregal in grdo gledal, je ž njima naenkrat tako sladak, kakor da sta mu dala Bog ve kaj! Da, celo ujška ju in jima zopet obečava bombonov in vsega mogočega!

Da, niti sedaj ni hud, ko mu Bob z velikim strahom pove, da torba, ki mu jo je bil danes kupil, ni več tako lepa.

»Pa zakaj ne, Bob?« vpraša ujec čez vse ljubeznivo. »Mogoče se ti pa le dozdeva tako? Kaj si napravil ž njo, da ni več tako lepa? Ali ti je padla v blato?

»Ostrigel sem jo...« meni Tedi zelo malodušno.

»Ostrigel?« se začudi ujec. »Pa zakaj?«

»Aha, mama je rekla, da me bo pustila popolnoma ostriči, ko pojdem v šolo... In tako sem mislil...«

»Aha, si mislil, da bi tudi torbo ostrigel!« se zasmee ujec. »Si že pravi, že. Ko pridemo domov, mi jo pokažeš, da vidimo, kaj si napravil.«

No, ko je je imel potem ujec v rokah, je moral priznati, da res ni bila več »tako lepa«. Celo grda je bila. Še dobro, da se je kožuhovina lahko popolnoma snela ž nje in da je bila potem še vedno vsaj za deževne dni.

No, ujec se tudi zdaj ni nič hudoval. Le pel je, poplesoval, se z nečakoma ruval in premetaval, in zelo pozno so nocej šli spat.

Bob je zopet molil najprej za kozla, potem za mamó in papačka, za ujca, za Tedija in za ostriženo torbo.

Tedi pa je rekel:

»O, Bogec, imej jad Tedija šijomaka, in dično Šivijo in vse dične, ki še tako šmejale; pa šem jeku tišto še enkjat in še enkjat! Amen!«

Ujec Haro je dobro razumel, kaj misli Tedi z onim »tišto« in še v temi je čutil, kako je zardel...

Drugo jutro je prišlo pismo gospe Helene, da ne more več prestatjati brez svojih angelčkov in da se pripeljejo že drevi domov.

Gospod Haro je skoro zavriskal. »O, ljuba sestra, ti ne moreš prestatjati brez angelčkov, jaz pa ž njimi ne, — kako je torej prav, da te Bog že danes prinese nazaj!« je vzdihnil iz vsega srca.

Pri zajtrku mu je Bob pripovedoval, kako je bilo včeraj z materjo gospodične Silvije. On je hotel povedati samo, kako njegov ujec gospodično »spoštuje«, a gosa je želela vedeti vedno več in več.

»Pa je bila videti kaj huda?« je vprašal ujec, in glas mu je bil čudno hripav.

»Skraja da!« je potrdil Bob. »Rekla je, da naj te bo sram, ko sem ji povedal, kako ti gospodično srčkaš.«

»Kaj to si tudi rekel?« se je prestrašil ujec. »In niti res ni, ti lažnjivec ti!«

»Oha, ješ, ješ, ješ tudi videl!« se je zavzel za brata Tedi.

»No, pa veš, kaj sem jaz gospe rekel, ko je rekla, naj te bo sram?« je povzel Bob, kakor da se mu ne zdi vredno, pričkati se o tem. »Rekel sem ji, da naj ti to sama ukaže; pa da te bo takoj sram, ko si tako dober, da vse storiš. Povedal sem ji, da storiš tudi nama vse, kar ti ukaževa.«

»Ukažeta? Ta je pa dobra! Daleč smo prišli!« je vzkliknil ujec.

»No, da, — kaj ne storiš vsega, kar ti rečeva?« je menil Bob. »Povedal sem ji tudi, da si nama kozla kupil tisti dan, ko sta si z gospodično ves čas roko dajala. In sem rekel, da naj le pride mojega kozla pogledat, če ne verjame. Pa je rekla, da že verjame. Sploh vse mi je verjela. Tudi — — —«

»Dovolj, dovolj, Bob!« ga je ustavil ujec. »Bolje je, da niti ne vem, kaj si vse načenčal. Bog ti plačaj, ljubo dete!«

»No, zdaj je pa zopet vse prav? Prej si bil pa hud?« se je čudil Bob.

»Da, zdaj je vse prav, ljubčka moja! In ko pojdeva z gospodično pred oltar, vama kupim toliko bombonov, da ne bosta vedela kam ž njimi!« je obečal ujec.

»Tic, tic, — cokoladno hiso nama kupi!« je prosil Tedi.

»Bog ve, če ne!« se je zasmejal ujec. A potem je rekel: »Zdaj bo pa treba, da se kmalu začneta pripravljati na sprejem papačka in mamic. Režika naj vama pripravi oblekce! Okoplje naj vaju, nohte poreže in sploh vse pripravi, da bosta podobna ljudem!«

»Ampak midva se popeljeva s kozlom!« je naznanil Bob.

»V božjem imenu! Samo ako bosta ves dan pridna in ne napravita nobene več!« je posvaril ujec.

Pa je res nista napravila. Ves dan je prešel še precej srečno. Sicer je pa ujec tudi ves čas pazil na nju, ko mu je bilo vseeno, ali danes čita ali ne, — jutri bo imel otroka itak z glave.

»Uboga sestra, ti pa zopet na glavi!« je sočutno vzdihnil. Če nikdar prej zdaj vem, kaj je — mati! Bog je bil z otročički več nego usmiljen, da jim ni dal samo angela varilha v nebesih, nego da je vcepil še to brezkončno ljubezen v materino srce, da more šibka ženska uro za uro, dan na dan, leto za letom prenašati, česar eden od nas, ki se imenujemo močni spol, niti teden dni ne vzdrži! O, matere, če bi otroci vedeli, koliko mučeništva pretrpite radi njih, še prah bi poljubljali, koder je stala in hodila sveta noga teh njih angelov varihov na zemlji!

Nikdar mu ni bilo tako hudo, da nima več matere. Zdelo se mu je, da bi se ji šel takoj zahvalit za vse težave ž njim in vso njeno brezkončno ljubezen; in jo še enkrat prosil odpuščanja, za vsako bridko uro, ki ji jo je napravil! ...

Proti večeru so se odpravili na kolodvor. Tomaž je poklical hlapca in ta je napregel konje in kozla.

Bob je skakal kakor — recimo mal kozliček. Zdaj šele je povedal ujcu, kolikokrat je, posebno zadnje dni, po noči na tihem jokal po papačku in po mamici.

Oba sta bila zelo lepo napravljena. Samo to se je ujcu malo čudno zdelo, da ima Tedi tak širok rdeč trak okrog klobuka. Poklical je Reziko in ji je očital, da je otroka tako našemila.

»O, gospod!« je rekla. »To ni moja krivda. Ampak Tedi je strašno prevzetna žaba, in če ni ob slovesnih prilikah ves v trakih in pentljah, ni zadovoljen. Zdaj je že malo bolje; a ko je bil čisto majhen, je bil strašen.«

»O, gospod nečak, — od te strani te pa še nisem poznal!« se je zasmejal ujec, ko ga je videl, kako hodi mali napuhnjenež okrog vozička. »Doslej sem te poznal celo samo za zelo umazanega in še najbolj razbojnikom podobnega nemarneža. No tudi nečimurnost, sicer ni lepa lastnost, a skoro vseeno še boljša nego nemarnost. In nazadnje gre za sprejem papačka in mamice, — ni čudno, da bi bil mali možek rad lep.«

»O, ješ nišem mažan. Ješ šem — nobel!« je zatrdil škrpetelj. In kakor da se je zdaj nečesa novega spomnil, je začel na ves glas klicati Reziko, ki je bila med tem odšla v hišo.

»Daj mi moje deče tenge in ta jep zuh!« je zahteval z odločnim glasom, ko se je prikazalo dekle na vratih.

»Kaj hoče?« je vprašal ujec.

»Svoje rdeče črevlje hoče, — ne vem, zakaj jim pravi tenge, — in svoj kožuh!« je povedala Rezika. »Toda veste gospod, da to ne gre; oni rdeči črevlji so mu bili že lani premajhni, — v kožuhu pa bi se zdaj v avgustu naravnost zadušil!«

Tudi gospod Haro je razumel, da to pravzaprav ne gre. Toda, da bi se zdaj spustil v borbo z možem, katerega železno vztrajnost je tako dobro poznal, da bi bil hotel izvati njegov grozni jok uprav zdaj, dobro uro predno se ga odkriža za vedno, to mu niti na um ni prišlo! Ukazal je torej Reziki, naj poišče in prinese takoj rdeče, zelene, modre, zlate in srebrne »tenge«, kakršne mali ničemurnež le zahteva; naj mu znese vse kožuhe, kar jih je pri hiši skupaj — le da ne bo prepira! In sam je potem pomagal, da sta ga z Reziko izpremenila v tako pisanega po-jacjla, kakoršen je le hotel biti.

»Žaj sem jep!« se je takorekoč samega sebe pozdravil Tedi, ko je bilo delo dokončano in je hodil kakor pav pod težo kožuha precej na-dušljivo sopihajoč pred hišo gor in dol.

Bil je že skrajni čas, da se odpeljejo na postajo, toliko časa so izgubili s Tedijevo ničemurnostjo. Ujec je sedel v voz, nečaka pa v svoj voziček.

Bob je bil skril pod deske tanko šibico, pač ker mu ujec ni pustil vzeti biča. Po sreči je ujec zapazil, ko jo je hotel zdaj previdno potegniti na dan. Moral je seveda zopet z voza in jo Bobu izpuliti.

»Še tega mi manjka, da vaju kozel v zadnjem hipu prevrne!« se je hudoval.

Potem so se odpeljali: konja naprej, kozel tik za njima.

»Ti, ujec Haro! Ujec Haro!« je kmalu začel klicati Bob.

»Kaj je?« je vprašal ujec zelo nevoljen, ker je moral voz ustaviti, da so se razumeli.

»Ti, ujec, zakaj nekateri možje v cerkvi nimajo nič las na glavi?« bi bil rad vedel Bob.

»To je bilo treba vprašati seveda uprav sedaj, ko se nam itak že mudi!« se je razjezil ujec. »Če bi imel le še teden dni posla z vama, bi izgubil tudi jaz zadnji las z glave. Zakaj, tisti možje so sami ubogi očetje, strici in ujeci takih neugnancev, ki se je treba noč in dan jeziti z njimi. Da boš vedel! In zdaj naprej!«

»Ti ujec Haro! Veš, kako bom jaz napravil, ko bom stric ali papa?« je kričal Bob, da je moral ujec zopet pridržati konje.

»No?«

»Jezil se ne bom, pa bom imel lase!«

»O, tudi ješ imel jaše!« se je navdušil jek za ta najpreprostejši lek proti plešam.

Ujec je molče švrknil po konjih, in voz je zopet zadrdral. Še nekaj bi bil rad Bob tam zadaj poizvedel, a ujec ni poslušal več.

Na postajo so prišli ravno v zadnjem trenutku; ravno je prisopihal vlak. Gospod Haro je bil zelo nevoljen, ker je hotel, da bi bili lepo pričakovali na peronu. Potegnil je zato malo preveč močno za vajeti in — kmalu bi se bila zgodila nesreča. Zakaj kozel se je zadel z vso silo ob ujčev voz, da sta oba malčka zletela na cesto.

Prestrašen je skočil ujec na tla in je hitel k njima. No, hvala Bogu, vsaj zdrava in cela sta bila. Toda prašna in bela kakor mlinarja. In drla sta se zdaj enoglasno, zdaj dvoglasno tako, da ubogi ujec res ni več vedel, kje mu glava stoji. »Saj sem vedel, da bo vsa moja pažnja zaman in da se bo ravno takrat kaj zgodilo, ko prideta papa in mama!« je mrmral in je tolkel prah zdaj z enega, zdaj z drugega otroka, da bi ju starši vsaj spoznali.

V tem sta se pričakovanca prikazala na vratih postajnega poslopja. Bob je v hipu pozabil vse bolečine in se je zaganjal proti njima.

»Pápa, pápa, glej — kozla!« je kričal. In popolnoma pozabljač, da bi se spodobilo starše najprej pozdraviti, objeti in poljubiti, je vlačil očeta za suknjo, mater za krilo k svojemu rogatemu prijatelju.

Tedi pa je ostal trdno pri svoji bolesi in se je vrgel mamici na prsi šele, ko je bila počenila že k njemu.

»Mamica, mamica, — žapoj: ,Kaj joka Tedi?« je zastokal.

To je bil torej sprejem! Eden kaže kozla, drugi hoče, naj uboga mama, vsa izmučena od vožnje v vročih železniških vozovih, najprej prepeva!

Tu pa je stopil ujec naprej in je rekel:

»Tedi, dovoli vsaj, da zapojem jaz; saj vidiš, da uboga mamica komaj diha!«

»Da, žapoj ti, tic Hajo!« je milostno privolil usmiljeni sin.

»Kaj jo znaš?« se je začudil njegov papa in je pogledal svaka.

»Pa še kako! O, ti že še povem, kje sem jaz to pesem že odpel!« se je zasmel gospod Haro. »Toda zdaj na delo! Poj tudi ti Bob!«

Ujec je začel. Bob za njim. No, glej — tudi papa ni hotel zaostati. In da bo stvar še bolj slovesna, je gospod Haro snel tudi klobuk z glave. Papa je razumel in se je tudi odkril.

Otroka menda nista čutila, da se veliki norčujejo, in tudi onadva sta drug za drugim potegnila svoja pokrivala z glave.

In tako so stali tam, veličastno zravnani in so peli, s tako resnimi obrazi, kakor da je Tedijsva pesem najmanj — cesarska himna.

Samo gospa Helena se je le smejala — smejala, da je imela že vse solzne oči.

Pesem je bila odpeta, Tedi ozdravljen.

»In zdaj bi jaz predlagal, da zapojemo še — Tedeum!« je rekel gospod Haro. »Zakaj, verjemita mi ljuba moja!« — se je obrnil k svaku in sestri — lepo je bilo; a če nista bila prišla, in če ... če bi ne bilo gospodične Silvije tu, bi jo bil morda že na tihem pobrisal. Ta dva častita angela sta mi res preveč dobro kurila!«

Smeje so sedli na voz in se veseli peljali na lepi dom.

Daleč zadaj je kimal zraven Tomaža za hip pozabljeni kozel in najbrže premišljeval, kako nezanesljivo je človeško prijateljstvo.

